

27 מאי

הערב הביאו לי זאב ורטנר את מסקנותיהם (טרם

נוסחו בכתב): נחוצים שני חיילות, (1) חיל מגן. 15.000 איש לחיל מצב סטטי, 9 גדודים (כל גדוד 700 איש) להגנה נעה במחוז - יחד 24.300 איש, (2) חיל תנופה: 15 בריגדות קטנות, כל בריגדה 2.000 איש, כוח מחץ - 6 גדודים, 4.500 איש, יחד 34.500.

מלבד זה שרוחצים: מהנדסים, רופאים, תחבורה, יחידות סיירים מקומיות וארציות, שי ערבי, יש לארגן החיילים המשותתפים, יש לאמן קצינים באי-ליה, לבטל 6 הגלילות, היחידה חהיה נפה, במקום 16 של עכשיו רק כעשר, כנופה ישר למטה. חיל המצב כפוף למפן, אבל חיל התנופה - כל בריגדה יש לה הכספה שלה. ארגון כללי: הנחלה עליונה, מה, ועדה-בטחון (יו"ר שלה - מה), מטה עם שש לשכות: (חיכוך, הדרכה, אספקה, פיקוח, שי, מחקר), מועצה צבאית (רמטכל, ראשי הלשכות, מפנים, - יור רמטכל).

נראית לי ההצעה לבטל הגלילות, כמו כן ההצעה של יחידות עם מטה שלהן, (כמו החטיבה), וחלוקה לשני סוגים יסודיים: מצב (מגן) ותנופה, או סטטי ודינמי. אמרתי שבדעתי למנות ועדה לברר דרכי הגיוס של החיילים המשותתפים וסידורם ואימונם. הציעו לכך את חיים לסקוב (שרת בבריגדה), אליהו כהן (נהג דרום יהודה), דן אפשטיין (חשמל).

• / •

יחזקאל, רוזנברג עמוס : יש ועדת חן : פייטקוב,
רבינוב, יוסף, עמנואל מרקובסקי (קצין הנוטרים ממנה מטעם
אן), פייטסון ויחזקאל מטעם המחלקה. יש ועדת הטמסלה J S D
קומיטי: Coats, A T G , ייגור מטעם המפקדה הצבאית, ויחזקאל
לדון על בעיות בסחון של הישובים היהודים (חקלאים, ושכונות
רחוקות) על התקן, הנשק. ועד זה כספל בענין מתוך אינרציה
ורצון רע. גריי, המפקד של המסורה, היה רוצה לחסל כל
הנוטרים. המסורה חדלה לגייס אנשים חדשים, והתקן ירד.
בכוח יש 1.700 איש במשכורת מלאה, החל מ-16,5
עד 35 לא"י (לסרגנט) לחודש. ההתחייבות היא לפחות לשנה,
אבל הוא יכול למעשה להתחטר באמצע השנה. אין נקודה חקלאית
בלי תחנת נוטרים, מינימום איש אחד, מכסימום 20 איש עם
סרגנט. לכל נוטר יש רובה. יש רזרבה של מושבעים בכל נקודה
בשם Sp. police , 20-60 איש, אלה לא מקבלים שכר, ויש בס"ה
9.000 רובים. הרובים הם איטלקים. לאמונים נשק קנדי
במקומות אחרים יש לואיס גון, אסורים בשמוש וחחומים (כ-50
בכלל). הכוח מאורגן לפי גדודים, 12 במספר בראש כל גדוד
מפקח בריטי, הגדודים מחולקים למחוזות, המפקד העליון Dep
סופר אינטנדנט אוף גוליס D S P . לסוכנות אין זכות פיקודית,
אלא זכות מיעצת, בכל מחוז יש קצין קשר המקבל משכורתו מהסוכנות;
יחזקאל הקשר עם המרכז.

טירונים נשלחים לבי"ס הנמצא בכפר ילדים. מחנה
ע"י אנגלי, מדרכיו - כולם יהודים (שבעה במספר) האמון נמשך

חודש: סקס ושמוש ברובה (לא תרגילי שדה ולא מכוונות יריה).
' כעבור חודש נשלח ליחידה.

בכוח יש שני חלקים :

- (1) תחנות מקומיות (ככל ישוב, רובים, אנשים, רזרבה, להגנה על הנקודה),
- (2) יש מן - באופן רשמי 50 משמרות נעות, לכל משמרה, יש או מכונית או סוסים לרכיבה, הסוכנות ממציאה המכוניות, הממשלה - הדלק. יש 3 מכ"ים עם סוסים (תל מונד, אבן יהודה, כפר שמריהו) בס"ה יש 34 מכוניות טנדרים. אין מכוניות בכל מקום - לא באשמת הממשלה. התערבות הקצינים הבריטים אינה אפקטיבית, אלא אם יש קצין אנגלי רוצע, או קצין יהודי טפס. (כסלון בנגב - חיים קרמר לא דאג שהקורפורלים יהיו בגדר הדרוש ושלח המכוניות מחוץ לאזורו, והם נתפסו) הדבר נמסר ליוסף ביום ו' (23 למאי), ביום א' נמסר הדבר למליון. יחזקאל נכנס לפני 8 חדשים (קדם לו הרי ביילין) לא היו אז אמונים ולא סיורים של המן - זה היה פשוט מקור הכנסה לקבוץ, לנוטר (שעסק בעבודה אחרת), ו-750 היו כושקעים לארגון - עבד לצרכי האן והיה רשום כנוטר. או היה פיקטיבי והאן קיבל המשכורת. היה חוסר אחריות גמורה. גם אז היה מרקובסקי מטעם אן, הוא כסר על העברות והכשלונות והזנחות ליוסף - ושום דבר לא נעשה (עוזריו של יחזקאל: פיטלסון בגליל, דיאמאנט בחיפה, ספקטור בת"א, סטווסקי בירושלם). יחזקאל דרש להפקיע הכוח מידי האן, ישראל הציע פשרה. שנתקבלה, הכוח הופקע

כרשות המפנים והועמד לרשות המגלים, למפן יש רק זכות פיקוד אופרכיבי. המצב הוטב קצת ויוסף החל להתיחס ביתר רצינות, הועיל לתיקון מינוי של עמוס מטעם אן על המנ"ים כמפקח באוקטובר 1946 (במנים יש 650 איש).

עכשיו למצב הבטחון: בעמק בית-שאן היו גנבות, פריטלסון טוען, אין עם מי לדבר, אין מזכיר לוועד הגוש, והארגון טוען שאין זה הפקידו לשמור. ברחובות יש קצין מסטרה יהודי (וויסברג) שאם מביאים לפניו גנב ערבי הוא משחרר אותו בעד שוחד. יחזקאל מציע לארגן בכל גליל ועדת בטחון, חברה: מגל, קצין קשר הסוכנות, ב"כ ועד הגוש או יו"ר המועצה המקומית. במרכז דרושה ועדת בטחון מרכזית: ב"כ המטה, ב"כ המחלקה; ב"כ המרכז החקלאי וב"כ חבר המועצות. שאלתי עמוס: מה ממשותו וערכו של המ"ן? קטן, ענה. אין מפקדים או משום שנת הירות או משום שאן לקח המפקדים לתפקידים אחרים. הנוער לא נלהב לשנה השרות - מפני חוסר יחס לנוטרות. אין חנוך רעיוני במן, אין סמול - והוא יוצא את שנתו באכזבה. כשנער בא אין פוגש אותו, אין דורשים ממנו כלום, אין מחנכים ואין מפעילים אותו - ללא אמון, ללא פקודות קבע. לא נשארים בכוח - מפני שאין מכניסים חוכן.

ישראל:

לסקוב, האן לא התקדם באמון ומנהלה משנת 1939.